

Arrest

nr. 206 852 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 12 december 2015.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekers en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 april 2015 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 april 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 januari 2015 onontvankelijk wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden volgens de gemachtigde.

Op 25 juni 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 april 2015 onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de personen, die ter gelegenheid van hun 1ste asielaanvraag verklaarden te heten:

K., Z. geboren op [...]1970 te M./Iran ([...])

+ echtgenote:

K., S. geboren op [...]1973 te G. ([...])

(meisjesnaam B.)

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind:

K., A. geboren op [...]1997 te M. (R.R.nr. [...])

die ter gelegenheid van hun 2de asielaanvraag verklaarden te heten:

T., Z. geboren op [...]1972 te M./Iran

+ echtgenote:

T., S. geboren op [...]1974 te L. (=G.)

+ hun minderjarig kind:

T., A. geboren op [...]1998 te M.

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...] Oostende

opgesteld dd. 14.04.2015 door de advocaat van de betrokkenen, waarvoor op 01.06.2015 een attest van inontvangstname, de bijlage 3 werd afgeleverd na een positieve adrescontrole dd. 26.05.2015, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, dien ik u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is.

REDENEN:

De elementen in het huidige verzoekschrift werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, meer bepaald de aanvraag opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 22.01.2015 en ingediend te Oostende op 30.01.2015 (datumstempel op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 06.02.2015, waarvoor op 12.02.2015 een attest van inontvangstname, de bijlage 3, werd afgeleverd. Het voorliggend verzoekschrift is wat de inhoud betreft, zelfs identiek aan de vorige aanvraag, die op 23.04.2015 werd afgesloten met een onontvankelijke weigeringsbeslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers menen verder dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“2.1.1. Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat de vorige aanvraag werd afgesloten door een negatieve beslissing van 23 april 2015 waar deze pas onontvankelijk werd verklaard bij beslissing 15 juli 2014.

Dat de bestreden beslissing derhalve de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het voorzichtigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.2. Dat verweerder geenszins in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing de wettelijke bepalingen weergeeft waarop hij zich steunt om de nieuwe aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en van de motiveringsplicht.

2.1.3 Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing motiveert dat verzoekers nieuwe aanvraag wat de inhoud betreft volledig identiek is aan de vorige aanvraag, die op 23.04.2015 werd afgesloten met een onontvankelijkheidsbeslissing.

Om deze redenen wordt de aanvraag dan ook onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

2.1.4. Dat in casu evenwel dient te worden vastgesteld dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte Dat immers niet alle elementen, die werden ingeroepen in de nieuwe aanvraag dd. 14.04.2015 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vw., werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag van 22.01.2015.

Dat immers verzoekers in hun nieuwe aanvraag dd. 14.04.2015 uitdrukkelijk hebben gesteld dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om een aanvraag conform artikel 9 Vw. in te dienen op de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst daar er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Armenië. Daarnaast stelden zij dat zij evenwel niet over de nodige documenten (o.m. propiska) beschikken teneinde naar de Belgische ambassade in Moskou, welke tevens bevoegd is voor aanvragen van Armeense onderdanen, te kunnen reizen teneinde onderhavige aanvraag aldaar in te dienen. Verzoekers beschikken immers niet over een verblijfsvergunning in Rusland om aldaar te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform artikel 9 Vw. Dat derhalve, gelet op hun aangetoonde onmogelijkheid om een aanvraag conform artikel 9 Vw. in te dienen op de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, de nieuwe aanvraag gebaseerd op artikel 9bis Vw., door verzoekers ingediend op datum van 14 april 2015, niet zomaar terzijde kan worden gelegd omwille van de reden dat de elementen die erin vermeld zijn reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere aanvraag tot machtiging van verblijf in het rijk.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het voorzichtigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout.

2.1.5. Dat in dit verband er gewezen dient te worden naar het arrest nr. 15.501 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 1 september 2008, waarin gesteld wordt dat :

« De Raad merkt op dat artikel 9 ter § 3 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: «De minister of zijn gemachtigde verklaren de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot en met 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.». Artikel 9 bis §2 3° bepaalt dat onontvankelijk worden verklaard «de elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk »

Uit de nieuwe aanvraag dd. 14.04.2015 blijkt dan ook dat verzoekers nieuwe elementen hebben aangevoerd. Verweerder is dan ook niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor de

materiële motiveringsplicht werd geschonden en de aanvraag van 9 december 2014 niet onontvankelijk kon worden verklaard.

Verweerder ging immers niet over tot een onderzoek van de nieuwe gegevens met name het feit dat verzoekers zin in de onmogelijkheid bevinden om een aanvraag conform artikel 9 Vw. in te dienen op de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst daar er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Armenië. Daarnaast stelden zij dat zij niet over de nodige documenten (o.m. propiska) te beschikken teneinde naar de Belgische ambassade in Moskou, welke tevens bevoegd is voor aanvragen van Armeense onderdanen, te kunnen reizen teneinde onderhavige aanvraag aldaar in te dienen. Verzoekers beschikken immers niet over een verblijfsvergunning in Rusland om aldaar te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform artikel 9 Vw.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verweerder in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat de ingeroepen elementen reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden wegens schending van de motiveringsplicht.

2.1.6. Dat door een dergelijke handelswijze verweerder eveneens de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden heeft, inzonderheid het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Waar verzoekers een schending aanvoeren van het beginsel van behoorlijk bestuur, gaan ze eraan voorbij dat de term “beginselen van behoorlijk bestuur” een verzamelnaam is. Ze leggen niet nader uit welk beginsel van behoorlijk bestuur zij afzonderlijk op het oog hebben. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motieven van de bestreden beslissing wordt anders dan verzoekers voorhouden, verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite. De gemachtigde stelt vast dat verzoekers dezelfde elementen aanhalen als in hun aanvraag van 22 januari 2015 en deze aanvraag werd afgesloten met de onontvankelijkheidsbeslissing van 23 april 2015. Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat hun vorige aanvraag slechts onontvankelijk werd verklaard op 15 juli 2014. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de vorige aanvraag van verzoekers van 22 januari 2015, bij beslissing van 23 april 2015 onontvankelijk werd verklaard zoals de gemachtigde aanstipt. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt verder dat verzoekers zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoekers voeren ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een onderzoek van de materiële motiveringsplicht, van het "voorzichtigheidsbeginsel" en van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt *in casu* samen met het onderzoek naar de voorgehouden schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalde het volgende op het ogenblik van de bestreden beslissing:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag [...];

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, [...];

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° [...]."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, niet als buitengewone omstandigheden kan aanvaarden en deze onontvankelijk verklaart.

Verzoekers betogen in se dat zij wel degelijke nieuwe elementen als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald in hun nieuwe aanvraag van 14 april 2015. Meer bepaald hebben zij in hun nieuwe aanvraag gewezen op het gegeven dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen bij de bevoegde instantie in hun land van herkomst, gezien er geen Belgische ambassade of consulaire post in Armenië is. Zij hadden er ook op gewezen niet terecht te kunnen bij de Belgische ambassade in Moskou, die bevoegd is voor de aanvragen van Armeense burgers. Zij menen dan ook dat de gemachtigde door hier niet op te antwoorden de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel schendt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde terecht vaststelde dat verzoekers in hun aanvraag van 22 januari 2015 reeds hadden gewezen op het gegeven dat zij menen in de onmogelijkheid te zijn hun aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade of consulaire post in hun land van herkomst omdat er geen Belgische ambassade of consulaire post in Armenië is. Zij stelden verder hun aanvraag ook niet te kunnen indienen bij de Belgische ambassade in Moskou omdat zij niet over de nodige documenten beschikken om naar daar te reizen, laat staan daar te verblijven in afwachting van een beslissing omtrent hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde in antwoord op deze elementen uit de aanvraag van 22 januari 2015, in zijn beslissing van 23 april 2015 als volgt antwoordde: *"De verzoekers stellen dat er geen Belgische ambassade of consulaire post in Armenië is aangezien de Belgische ambassade in Moskou bevoegd is en dat zij niet beschikken over de nodige documenten teneinde naar Rusland te kunnen reizen, noch over een verblijfsvergunning om aldaar te verblijven tijdens de duur van de*

aanvraag, met verwijzing naar arrest RVS dd. 11.05.2004 nr. 139.269. De verzoekers blijven in gebreke wat betreft het staven van de beweerde onmogelijkheid om aan de vereiste documenten te geraken. Uit het dossier blijkt eerder het tegendeel daar ze in het kader van hun asielprocedure(s) zelf hebben verklaard dat ze zo'n 10 tot 11 jaar in de Russische Federatie hebben verbleven vooraleer naar België te komen." Verzoekers dienden tegen deze beslissing van 23 april 2015 geen beroep in. Uit voorgaande blijkt dat verzoekers deze elementen omtrent de onmogelijkheid hun aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst reeds aanhaalden in een eerdere aanvraag en de gemachtigde hier reeds uitgebreid op heeft geantwoord. De motivering van de gemachtigde dat "de elementen in het huidige verzoekschrift [...] reeds [werden] ingeroepen tijdens een vorige aanvraag" blijkt dan ook correct en pertinent te zijn. Verzoekers stellen geheel ten onrechte dat het gaat over volledig nieuwe elementen die zij nog niet eerder aanhaalden en waarover de gemachtigde zich nog niet had uitgesproken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan in alle redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde met enig nuttig element dat aan hem werd voorgelegd geen rekening heeft gehouden, laat staan onvoorzichtig zou gehandeld hebben of een kennelijke beoordelingsfout zou gemaakt hebben.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Het enige middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES